

Tale v. Overrækkelsen af Liv&Død prisen

Tusinde tak, fordi jeg må stå her i dag som sekretariatschef og modtage Liv&Død prisen 2017.

At være nomineret – og at være dem, der modtager Liv&Død prisen er en kæmpe ære for os i Landsforeningen Spædbarnsdød.

Anerkendelse af organisationen og forældrenes sorg

Vi er stolte som organisation, fordi det er en stor anerkendelse af det arbejde vi laver hver dag. Både for forældrene, der har mistet deres elskede børn, det politiske arbejde vi gør, for at sikre synlighed, ligestilling og ordentlige forhold for forældre, der mister et barn. Og ikke mindst det arbejde vi laver for at skabe synlighed om sorg og spædbarnsdød.

Og vi er stolte og rørte på alle forældrenes vegne, fordi I ved at tildele os prisen, er med til at skabe den synlighed og vise hvor ufattelig en sorg det er at miste et barn, og hvor vigtigt det er, at vi alle gør vores yderste for mennesker i sorg både fagligt og i det nære netværk.

Fædre/medmødre-barsel

Og jeres pris er et kæmpe skulderklap - ikke mindst i denne tid, hvor vi endelig er nået dertil, at begge forældre ligestilles i sorgen via barsel til begge parter.

Ved at sikre barsel til begge parter, er man også fra politisk side med til at sende et skarpt signal om, at man anerkender hvor kæmpe sorgen over at miste et barn er.

Og at man endeligt ikke kun anerkender moderens sorg, men også fædrenes og medmødrenes sorg.

For det har altid været uforståeligt, at man ikke har anerkendt at fædre selvfølgelig står med en sorg, der er lige så stor som mødrenes, det er også deres barn, der ikke lever længere.

Folk bliver stadig som lammede når emnet falder på sorg og død

Så vi er nået langt! Og hvert år når vi længere, men der er stadig et stykke vej endnu, før vi kan sige, at vi er lige så gode som samfund til at takle sorgens følelser, som vi er til at takle glædens.

For selvom vi er nået langt gennem de seneste år, så oplever vi stadig, at når samtalen falder på spædbarnsdød bliver folk lammede. De aner ikke hvad de skal sige. Det at små børn kan dø, nærmest inden deres liv er startet, er så ubærligt og frygteligt.

Vi stiller de pårørende magtesløse, og det kan føles umuligt at vide, hvad man skal sige, for intet af det man siger kan jo fjerne virkeligheden; at døden er endelig.

Fokus på individet

Og samtidig er vi jo i en tid, hvor vi gerne vil gøre det bedste for os selv. Vi skal optimere vores liv, være robuste, vi går til coaches, mindfulness, læser om det gode liv, træner og spiser sundt for at skabe kvalitet i livet.

Men måske glemmer vi fællesskabet.

Fællesskabet kan det meste

Både det faglige fællesskab: muligheden for via organisationer som vores at tale med fagpersoner, der er eksperter på dette område, møde andre forældre og på den måde møde sig spejlet, støttet, og mærke, at der altid er støtte at hente.

Og i de mindst lige så vigtige personlige fællesskaber: i familierne, vennekredsen, på arbejdspladserne mm..

Det, at der er arme, der griber dig, der tør spørge hvordan du har det, tør lytte, når sorgen er ubærlig, at vi viser, at ingen står alene, og at vi kærer os om hinanden også i sorgen.

Derfor har vi et kæmpe fokus på at skabe synlighed om sorg og skabe et hverdagsprog for sorg.

Ingen skal føles sig alene når døden rammer os – ingen MÅ stå alene. For vi kan ikke alt alene, men sammen kan vi klare det meste.

Tak!